

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **C. P. T.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem na území republiky X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021 č. j. MV-194938-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 16. 9. 2021 č. j. OAM-1295-31/PP-2021. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán pod výrokem I. zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), žádost žalobce, tehdy žadatele, o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie na území České republiky, neboť dospěl k závěru, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek; a pod výrokem II. podle § 87e odst. 4 ZPC stanovil žadateli lhůtu k vycestování z území České republiky do 40 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:

3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce nepředstavuje důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC, ani podle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 (dále též „*Směrnice*“). Z trestu odnětí svobody v trvání 6 let byl podmíněně propuštěn (dále též „*PP*“), trestná činnost byla jediným excesem z jinak řádného života. Městský soud v Praze trestní (dále též „*trestní soud*“) o jeho PP rozhodl na základě stejných skutkových a hmotněprávních úvah, či dokonce přísnějších, než rozhoduje správní orgán, který zkoumá toliko podmínky podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC. Trestní soud již shledal, že u odsouzeného žalobce je možno očekávat v budoucnu řádný život. Posuzoval tudíž širší okruh, než správní orgán ohledně nebezpečí závažného způsobu narušení veřejného pořádku. Pokud by trestní soud zjistil jakoukoli okolnost, že by žalobce mohl po propuštění z výkonu trestu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, žádost o PP by zamítl. Na tuto skutečnost nemá vliv, že žalobci byla stanovena dlouhá zkušební doba. Správní orgány by rozhodnutí trestního soudu měly respektovat, nezjistily totiž žádné závady, které by odůvodnily jiný závěr, než jak rozhodl trestní soud. Přestože trestní řízení i správní řízení jsou řízení samostatná, podle zásady legitimního očekávání by si jejich závěry neměly odporovat. Žalobce zdůrazňuje, že po PP z výkonu trestu má legální zdroj příjmů a trest odnětí svobody splnil svůj účel i výchovnou funkci. V České republice žije většinu svého života, pět let žije řádným životem, s manželkou, která má oprávnění k trvalému pobytu, se dvěma dětmi a s dcerou manželky. Žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021 č. j. 3 Azs 114/2020 a na rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015 č. j. MV-70866-3/SO-2015, či ze dne 22. 4. 2015 č. j. MV-166234-3/SO/sen-2014. Podle žalobce Nejvyšší správní soud i Evropský soud pro lidská práva (dále též „*ESLP*“) kladou důraz na aktuálnost a skutečnost hrozby pro veřejný pořádek ze strany cizince. Je proto třeba zohlednit zejména dobu uplynulou od protiprávního jednání, i osobní chování žalobce, a poté učinit závěr, zda existuje skutečné, dostatečně závažné, ohrožení některého ze zájmů společnosti. Žalobce s odkazem na čl. 27 odst. 2 Směrnice dovozuje, že došlo k porušení zákazu generální prevence odsouzení pro trestný čin, odsouzení samo o sobě není důvodem pro zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce uvádí, že argumentace k trvajícimu, aktuálnímu a důvodnému nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek, je všeobecná, nepřezkoumatelná, a nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí na str. 7. Žalovaný se nevypořádal přezkoumatelným způsobem s čl. 27 odst. 2 Směrnice, zda žalobce představuje důvodné aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku i do budoucnosti. Prvostupňový orgán neobjasňuje, z jakého důvodu trvání hrozby žalobce pro veřejný pořádek spojuje s trváním zkušební doby PP z výkonu trestu v trvání 5 let.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce tvrdí, že úvahy žalovaného uvedené v předposledním odstavci na str. 5 až do předposledního odstavce na str. 6 napadeného rozhodnutí o závažnosti, nebezpečí a prevenci drogové trestné činnosti a ochrany společnosti před pachateli, jsou rozporné s čl. 27 odst. 2 Směrnice. Takovéto obecné úvahy, které přímo nesouvisí s žalobcem, nýbrž s generální prevencí, nejsou přípustné. Podle žalobce zákaz generální prevence porušuje i obsah třetího odstavce na str. 9 napadeného rozhodnutí.
6. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce poukazuje na to, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 8 odst. 2 Evropské Úmluvy o lidských právech (dále též „*Úmluva*“) tím, že nerespektuje

právo na rodinný život žalobce, jeho manželky a dětí. Napadené rozhodnutí nesplňuje podmínku nezbytnosti zásahu do jeho rodinného života. Žalobce se sice dopustil závažné trestné činnosti, ale pouze jedenkrát, před devíti lety, od té doby žije řádným životem, a s rodinou bezmála pět let po propuštění z výkonu trestu. Za této situace není možno nezbytnost rozdělení rodiny či vystěhování rodiny do Vietnamu rozumně odůvodnit. Na str. 9 napadeného rozhodnutí žalovaný toliko shrnul obsah čl. 8 Úmluvy, ale nereagoval na jeho podstatu. Je proto nepřezkoumatelné.

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 31. 1. 2022 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na napadené rozhodnutí a konstatoval, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek České republiky. Na území republiky se žalobce dopustil protiprávního jednání, jímž došlo k ohrožení zájmů společnosti a České republiky, jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání. Žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6 roků, z jeho výkonu dne 4. 8. 2017 byl PP na zkušební dobu do 4. 8. 2022. Správní orgány dospěly k závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC, neboť existuje důvodné nebezpečí, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Trestní soud při rozhodování o PP žalobce mohl vycházet především z jeho chování a plnění povinností ve výkonu trestu. S ohledem na případnou recidivu stanovil delší zkušební dobu. V případě žalobce se nejednalo o jednorázový excés, trestného jednání se dopouštěl opakovaně, v pokračování, a jako člen organizované skupiny, s cílem finančního zisku. To vše zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku. Prvostupňový orgán se při posuzování žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu primárně zabýval otázkou, zda toto důvodné nebezpečí existuje i do budoucna, a své rozhodnutí odůvodnil v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), které není nepřezkoumatelné. Odkaz žalobce na uplynutí času od spáchání trestné činnosti jako důvod neaktuálnosti ohrožení veřejného pořádku v budoucnu je irelevantní, neboť žalobce byl PP z výkonu trestu odnětí svobody ke dni 4. 8. 2017. Podle žalovaného nedošlo k zásadnímu narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno v čl. 8 Úmluvy. Není ve veřejném zájmu, aby na území pobývala osoba, která narušila zvlášť závažným způsobem veřejný pořádek na území. Neudělení přechodného pobytu a s tím spojená povinnost vycestovat z území, bude zajisté představovat určitý zásah do života žalobce, v daném případě však převažuje veřejný zájem nad zájmem cizince a možným zásahem do jeho života.
8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s. ř. s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalobce s takovým vyřízením věci výslovně souhlasil a žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil, souhlasil proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
10. Dne 26. 1. 2021 žalobce jako žadatel podal *žádost pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky o povolení o přechodném pobytu na území České republiky*, v rubrice č. 14 k účelu pobytu uvedl „*sloučení rodiny s dcerou*“; v rubrice 17 uvedl adresu místa pobytu na území

„X“; v rubrice 22 uvedl, že má manželku „V. T. H. T.“, nar. X, stát narození X (dále též „X“), státní občanství X, bydliště „X“; v rubrice 23 uvedl, že má děti „T. H. P.“, státní občanství Česká republika, nar. X, bydliště „X“, a „T. V. O. T.“, státní občanství X, nar. X, bydliště „X“. K žádosti připojil v kopiích: X oddací list ze dne 10. 2. 2013, že uzavřel manželství s V. T. H. T.; rodný list H. P. T., nar. X, že žalobce je otcem jmenovaného dítěte, jeho matkou je V. T. H. T.; a osvědčení o státním občanství České republiky H. P. T.

11. Z podnětu žádosti prvostupňového orgánu dne 10. 3. 2021 Krajské ředitelství policie hl. města Prahy pod č. j. KRPA-50200-1/ČJ-2021-000026-4 provedlo pobytovou kontrolu na žalobcem uvedené adrese v ul. X. Hlídka oddělení pobytových dne 4. 3. 2021 v 18:00 hodin na místě nikdo zastihla, dne 5. 3. 2021 v 19:00 hodin při opakované kontrole na adrese zastihla žadatele, jeho manželku a děti H. P. T., a další dvě děti. Na místě byly hlídce předloženy osobní věci, písemnosti, oblečení a hygienické potřeby uvedených osob.
12. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014 sp. zn. 46 T 3/2014, který nabyt právní moci ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze dne 20. 2. 2015 č. j. 12 To 117/2014-5083 (dále též „*trestní rozsudek*“), byl žadatel jako obžalovaný, uznán vinným zvláště závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*TrZ*“) (pod bodem I. trestního rozsudku) a zvláště závažnými zločiny nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) TrZ ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 TrZ (pod body II. a III. trestního rozsudku), za které mu byl uložen podle § 283 odst. 3 TrZ za užití § 43 odst. 1 TrZ a § 58 odst. 1 TrZ úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem.
13. Podle trestního rozsudku se žalobce jako obžalovaný trestné činnosti uvedené pod bodem I. dopustil tím, že od 6. 5. 2013 do 17. 5. 2013 se na území X a na dalších místech, podílel spolu s dalšími čtyřmi osobami X národnosti na transakci podrobně v rozsudku popsané s celkem 52 374 ks tablet farmaceutického preparátu CIRRUS o celkové váze 20 006,7 g netto s obsahem nejméně 6 285 g hydrochloridu pseudoefedrinia, přičemž všichni zúčastnění dobře věděli, o jakou látku se jedná, a že zacházení s takovou látkou je nezákonné. Trestné činnosti uvedené pod bodem II. trestního rozsudku se dopustil v době nejméně od 20. 4. 2013 do 11. 7. 2013 v objektu bez čísla popisného nacházejícím se v oploceném průmyslovém areálu v X, kde provozoval spolu s dalšími čtyřmi osobami X národnosti technicky velmi dobře a účelně vybavenou pěstírnu konopí za využití sofistikované technologie, za účelem výroby psychotropní látky delta-9-tetrahydrocannabinolu, k nakládání s níž je třeba zvláštního povolení, kterým tyto osoby nedisponovaly, v úmyslu a za účelem vypěstovat skrytým způsobem vysoce prošlechtěný kultivar rostliny konopí s vysokým obsahem cannabinoidních látek tak, aby z vrcholíků vypěstovaných rostlin bylo možné následným sušením získat psychotropní látku delta-9-tetrahydrocannabinol, s vědomím, že se jedná o omamnou a psychotropní látku, se kterou je nakládání nezákonné, přičemž se na činnosti pěstírny podílel tak, že zabezpečoval komunikaci s majitelem nemovitosti, zajišťoval předávání úhrad nájmu a elektřiny majiteli objektu, zásoboval osobu pečující o rostliny potravinami a materiálem potřebným k pěstování rostlin a rovněž opakovaně prováděl fyzické návštěvy indoor pěstírny. Trestné činnosti pod bodem III. trestního rozsudku se dopustil nejméně od 13. 6. 2013 do 11. 7.

2013, kde v objektu na adrese X, provozoval spolu s dalšími čtyřmi osobami X národnosti technicky velmi dobře vybavenou pěstírnu konopí za využití moderní a sofistikované technologie za účelem výroby psychotropní látky delta-9-tetrahydrocannabinolu, k nakládání s níž je třeba zvláštního povolení, kterým tyto osoby nedisponovaly, v úmyslu a za účelem vypěstovat skrytým způsobem vysoce prošlechtěný kultivar rostliny konopí s vysokým obsahem cannabinoidních látek tak, aby z vrcholíků vypěstovaných rostlin bylo možné následným sušením získat psychotropní látku delta-9-tetrahydrocannabinol, s vědomím, že se jedná o omamnou a psychotropní látku, se kterou je nakládání nezákonné, přičemž žadatel se na činnosti podílel tak, že zabezpečoval komunikaci s majitelem nemovitosti, zajišťoval předávání úhrad nájmu a elektřiny majiteli objektu, zásoboval osobu pečující o rostliny potravinami a materiálem potřebným k pěstování rostlin a rovněž opakovaně prováděl fyzické návštěvy indoor pěstírny.

14. Podle zprávy Vězeňské služby České republiky, Generálního ředitelství Praha, ze dne 13. 5. 2021 č. j. OAM-1295-21/PP-2021, žadatel byl z výkonu trestu odnětí svobody z Věznice Ostrov nad Ohří, který vykonával z trestního rozsudku (Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 3/2014) PP s dohledem Probační a mediační služby se zkušební dobou 5 let.
15. Podle Výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 11. 6. 2021 má v něm žadatel jeden záznam. Trestním rozsudkem (Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2014 sp. zn. 46 T 3/2014, s právní mocí dne 20. 2. 2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 12 To 117/2014) byl žadatel odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 6 let za spáchání trestného činu podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) TrZ do věznice s dozorem. Usnesením trestního soudu (Městského soudu v Praze) ze dne 4. 8. 2017 pod sp. zn. 40 PP 614/2016 byl PP na zkušební dobu do 4. 8. 2022 na 5 let s dohledem.
16. Prvostupňový orgán rozhodnutím (ze dne 16. 9. 2021 č. j. OAM-1295-31/PP-2021) zamítl žadateli žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC pro důvodné nebezpečí, že by závažným způsobem mohl narušit veřejný pořádek, současně mu stanovil 40 denní lhůtu k vycestování z území. V odůvodnění odkázal na trestní odsouzení, které nebylo doposud zahlazeno, na žadatele by proto nebylo možné pohlížet jako na osobu trestně zachovalou. Pokud se cizinec dopustil jednání, které je trestným činem, jedná se o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem, které může být ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Konstatoval, že žadatel byl v České republice uznán vinným ze spáchání zvlášť závažných zločinů nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), 3 písm. c) TrZ, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání 6 let nepodmíněně, z něhož byl PP, nyní je ve zkušební době s dohledem do 4. 8. 2022. Do uplynutí zkušební doby existence aktuálního nebezpečí narušení pořádku stále trvá. Teprve po uplynutí zkušební doby žadatel může být osvědčen. Teprve poté bude možné bez pochyb učinit závěr, že riziko narušení veřejného pořádku nehrozí či je minimální. Obavy z jednání žadatele pominou až po uplynutí stanovené zkušební doby. K rozhodnému dni neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby mohlo být na žadatele pohlíženo jako by nebyl odsouzen, zatím nedošlo k zahlazení odsouzení. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2018 č. j. 11 Tdo 95/2018. Doplnil, že uvedeného jednání se žadatel dopustil v úmyslu přímém, podle trestního rozsudku si byl vědom, o jaké látky se jedná, že jednání s takovými látkami je nezákonné, resp. k nakládání s nimi je třeba zvláštního povolení, kterým nedisponoval. Nejednalo se o pouhé

opomenutí povinnosti či o nedbalostní čin. Podstatným je charakter páchané trestné činnosti. Drogové delikty, ať již mají jakoukoli formu, mají na společnost zničující dopad. Ve vztahu ke společenské škodlivosti jednání žadatele se prvostupňový orgán ztotožnil se závěry trestního rozsudku, kdy nelze nyní uzavřít, že ze strany žadatele nehrozí žádné další narušení veřejného pořádku. Žadatel vzhledem ke svému dosavadnímu jednání stále představuje nebezpečí veřejnému pořádku minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno. Žadatelovu trestnou činnost na území je potřeba považovat za závažnou a úmyslnou, jeho jednání vedlo k trestu odnětí svobody. Prvostupňový orgán hodnotí důsledky žadatelova jednání za odůvodňující neudělení pobytového statusu i v současnosti. V daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žadatele, který se dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen. Žadatel svým chováním skutečně, aktuálně a dostatečně závažně ohrozil základní zájem společnosti, kterým je respektování právního řádu. Dosavadní přístup k respektování povinností vyplývajících z právních předpisů České republiky zavádá vzniku důvodného podezření, že by se mohl obdobně závažného jednání dopustit i v budoucnu. Prvostupňový orgán proto shledal, že žadatel i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku, je proto dán důvod nevyhovění jeho žádosti. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí s ohledem na rodinný a soukromý život žadatele prvostupňový orgán uvedl, že v případě, kdy pobyt žadatele na území představuje závažné narušení veřejného pořádku České republiky, veřejný zájem odůvodňuje, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří takové ohrožení představují, i za cenu případného zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán poté, co shrnul zjištění ohledně soukromého a rodinného života žadatele, uvedl, že i když měl žadatel možnost vést řádný rodinný život, dopouštěl se velmi závažné úmyslné trestné činnosti. Strávil tudíž významnou část posledních let ve výkonu trestu odnětí svobody, a se svou rodinou fakticky nežil. Trestné činy byly žadatelem spáchány úmyslně, v době jejich páchaní si musel být vědom negativních následků svého jednání, a to i v rovině ZPC. Žadatel disponoval pobytoвым oprávněním na území naposledy v roce 2009, zamítnutím žádosti o povolení přechodného pobytu tedy nedojde ke zhoršení jeho postavení, neboť od roku 2009 výhod spojených s pobytoвым oprávněním nepožíval. Manželka žadatele na území podniká, má trvalý pobyt, má i vlastní příjmy, u nejmladší dcery využívá pečovatelské služby. O děti má na území tedy kdo pečovat. Zároveň na území České republiky nebyly zjištěny žádné významné majetkové vazby žadatele. Žadatel je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, věk jej neomezuje získat zaměstnání či provozovat samostatnou výdělečnou činnost v zemi původu, kde má žadatel oba rodiče. Též z tohoto důvodu nemůže neudělením povolení k přechodnému pobytu dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tímto rozhodnutím není žadateli stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území České republiky pobývat. Jakmile bude odsouzení zahlazeno, lze požádat o pobytové oprávnění na území republiky. Proti tomuto rozhodnutí brojil žadatel blanketním odvoláním, které ani na výzvu nedoplnil.

17. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, s jeho závěry se ztotožnil. K interpretaci neurčitého právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011 č. j. 9 As 71/2010-112, ze dne 13. 6. 2013 č. j. 3 As 78/2012-32, ze dne 6. 2. 2013 č. j. 1 As 175/2012-34, či ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 6/2012-29 a doplnil, že ze spisového materiálu vyplývá, že žadatel porušil právní normy České republiky. V daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žadatele, který se dopustil úmyslného

trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen a z jeho výkonu byl PP dne 4. 8. 2017. Lze se toliko domnívat, že v průběhu výkonu trestu v trestné činnosti nepokračoval a doba jejího nepáchání je v daném případě odvozena pouze od délky uloženého trestu. Trestní soud při rozhodování o PP mohl vycházet především z chování žadatele a jeho plnění povinností ve výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na možnost recidivy stanovil zkušební lhůtu v horní polovině rozpětí. Závěry prvostupňového orgánu jsou v tomto směru logické, odpovídající zjištěné situaci. V daném případě se nejednalo o jednorázový exces, závadového jednání se žadatel dopouštěl v pokračování, akcentoval i motiv, kterým byl v daném případě finanční zisk. Žalobce se trestného jednání dopustil jako člen organizované skupiny, což zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku. Potvrdil proto závěr prvostupňového orgánu, že žadatel narušil závažným způsobem veřejný pořádek České republiky. Odkázal na obsah spisového materiálu, podle kterého se žadatel na území dopustil protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů společnosti a České republiky. Jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání, což mimo jiné konstatoval i trestní soud ve svém rozsudku. O míře závažnosti jednání žadatele svědčí i forma uloženého trestu, který byl jako prvotrestaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, po výkonu jeho části byl PP. Až do uplynutí zkušební doby, která mu byla stanovena, je žadatel z pohledu trestního soudu potencionálním narušitelem veřejného pořádku. Žadatel ve zkušební době musí prokázat, že vede řádný život. Proto až do uplynutí zkušební doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální. Závažnost narušení veřejného pořádku pak lze spatřovat jak v samotném druhu narušení veřejného pořádku, tak i ve skutečnosti, že žadatel se podílel na zvlášť společensky škodlivém protiprávním jednání vědomě a dobrovolně. Neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě žadatele znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, žadatel je ženatý, má dvě děti, je v produktivním věku. V průběhu řízení nepředložil žádné doklady, ze kterých by vyplývalo, že by byl jeho zdravotní stav nepříznivý či se nacházel v tíživé životní situaci. Děti žadatele mohou na území pobývat i nadále se svou matkou. Manželka i děti žadatele budou moci realizovat soužití na území jako doposud, přičemž kontaktu dětí s otcem není bráněno v jeho přicestování na území na základě krátkodobých víz. Připomněl, že žadatel byl odsouzen pro úmyslný zločin vysoce společensky škodlivý, proto důvod vedoucí k neudělení přechodného pobytu na území České republiky je pouze důsledkem jeho jednání. Není ve veřejném zájmu, aby na území pobývala osoba, která narušila zvlášť závažným způsobem veřejný pořádek na území. Neudělení přechodného pobytu a s tím spojená povinnost vycestovat z území bude představovat určitý zásah do života žadatele, nicméně v tomto případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce a možným zásahem do života žadatele. Listina základních práv a svobod ani další ústavní zákony nedeklarují právo pobytu cizince na území České republiky. V daném případě nedošlo k zásadnímu narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, které je zaručeno v čl. 8 Úmluvy. Není v zájmu České republiky, aby byly udělovány pobyty osobám, které páchaly, páchají či mají dále v úmyslu páchat, trestné činy na území. Vydaným rozhodnutím není žadateli znemožněno, aby povolení k přechodnému pobytu získal v budoucnu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání.

18. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

19. Podle § 87e odst. 1 písm. f) ZPC *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
20. Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
21. Podle § 174a odst. 1 ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Předně se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce namítl *ve druhém a čtvrtém žalobním bodu.* Pokud by tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdí, že žalovaný nepřezkoumatelně a obecně zdůvodnil existenci trvajících, aktuálního a důvodného nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť zásah do rodinného a soukromého života jeho a jeho rodiny není nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy, přičemž žalovaný toliko shrnul obsah čl. 8 Úmluvy, aniž by reagoval na podstatu tohoto článku.
23. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
24. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení

důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

25. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, tím se i prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
26. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti, a jak je následně právně posoudily; rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
27. Ani tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která je namítána žalobcem, a jež má spočívat ve skutečnosti, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou, zda žalobce představuje důvodné aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku i do budoucnosti, a že žalovaný nereagoval na podstatu článku 8 odst. 2 Úmluvy, soudem zjištěna nebyla.
28. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování dospěly k závěru, že žalobci nelze udělit povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je zde důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedly, jaké skutečnosti je k tomu vedly. Svůj právní názor prvostupňový orgán obsáhle odůvodnil na stranách 3-10 rozhodnutí. Z jeho odůvodnění vyplývá, že hrozbu narušení veřejného pořádku odvodil od osobního jednání žalobce, který byl pravomocně odsouzen za závažnou trestnou činnost. Prvostupňový orgán na straně 5 rozhodnutí podrobně popsal závadové jednání, za které byl žalobce pravomocně odsouzen. Zohlednil, že žalobce se dopustil vícenásobného zvláště závažného zločinu, za který mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody šesti let se zařazením pro jeho výkon do věznice mírného typu - s dozorem. Přihlédl též k časovému odstupu od spáchané trestné činnosti i k PP z výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na stanovení zkušební doby do 4. 8. 2022 měl prvostupňový orgán za to, že jednání žalobce, kterým došlo k narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu, si zachovává stále svou aktuálnost. Zdůraznil, že zohlednil, že se žalobce dopustil uvedeného jednání v přímém úmyslu, nikoli z nedbalosti, nejednalo se o opomenutí povinnosti. Podrobně se pak zabýval charakterem trestné činnosti, kterou považoval za velmi závažnou. Také zohlednil míru společenské škodlivosti jednání žalobce, jakož i zjištěný

motiv, kterým byl žalobce veden, jak bylo uvedeno v trestním rozsudku. Dovodil, že závažnost narušení veřejného pořádku je třeba zkoumat ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti.

29. Podle soudu prvostupňový orgán příhodně posoudil dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, § 174a odst. 3 ZPC a čl. 27 odst. 2 Směrnice. Dovodil, že je-li důsledkem jeho rozhodnutí povinnost žalobce vycestovat z území České republiky, je takový zásah vzhledem k okolnostem případu přiměřený. Prvostupňový orgán vzal v potaz, že poslední pobytové oprávnění, které bylo žalobci na území uděleno, bylo vízum strpění s platností do 24. 8. 2009. Zdůraznil, že žalobce se sám připravil o možnost vést řádný rodinný život, když se dopouštěl velmi závažné úmyslné trestné činnosti, v důsledku níž strávil významnou část posledních let ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce spáchal trestný čin úmyslně, musel si být proto vědom negativních následků svého jednání. Jedním z nich je i skutečnost, že se mohl připravit o možnost pobývat na území České republiky. Manželka žalobce má na území České republiky trvalý pobyt, děti žalobce nejsou v případě odjezdu žalobce z území České republiky nijak ohroženy. Jsou i existenčně zajištěny, neboť manželka žalobce disponuje vlastním zdrojem příjmů. Z hlediska rodinného života pak v důsledku nevydání povolení k přechodnému pobytu žalobci není žalobci zakázán vstup na území ČR, který rodinu může navštěvovat, případně má možnost se i s rodinou odstěhovat do X. Prvostupňový orgán zohlednil dále, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, není tedy omezen v získání zaměstnání v zemi původu, kde má rodinné zázemí. Za těchto okolností považoval prvostupňový orgán dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce jako přiměřený a nerozporný s čl. 8. Úmluvy.
30. Podle soudu žalovaný, který v napadeném rozhodnutí aproboval závěry prvostupňového orgánu, zdůraznil, že v daném případě hrozba narušení veřejného pořádku vyplývá z osobního jednání žalobce, který se dopustil úmyslného trestného činu, za nějž byl pravomocně odsouzený. Žalovaný akcentoval, že v případě žalobce se nejednalo o jednorázový exces, nýbrž o pokračování trestné činnosti, která trvala delší dobu, zároveň vyzdvihl motiv žalobce, jakož i skutečnost, že se trestného jednání dopustil jako člen organizované skupiny. Proto vzhledem k povaze a závažnosti žalobcem dlouhodobě páchané trestné činnosti je namístě (do uplynutí zkušební doby a osvědčení) považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální, s ohledem na charakter trestné činnosti. V daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před jejím dalším pácháním.
31. Městský soud v Praze konstatuje, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010 č. j. 4 Ads 123/2009-99), jednoznačně vyplývá, že svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, proč a z jakého důvodu se domnívají, že žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. Stejně tak se správní orgány zabývaly nezbytností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy.
32. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plně přezkoumatelnými. Druhý žalobní bod a čtvrtý žalobní bod (v části týkající se námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí) nejsou důvodné. Správností předmětných úvah žalovaného se bude soud zabývat níže.

33. Podstatou *prvního žalobního bodu* je otázka, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) ZPC. Žalobce nepopírá, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, namítá, že nepředstavuje aktuální důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek.
34. Výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ v kontextu ZPC se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, který dovodil, že „[p]ři výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“
35. Přestože se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval výkladem předmětných pojmů ve vztahu k jinému ustanovení ZPC (§ 119), celá hlava IV. ZPC s názvem „*Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území*“, byla do ZPC tato pasáž vložena na základě implementace práva EU. Ustanovení této hlavy tak musí být vykládána eurokonformně, respektujíc čl. 27 Směrnice (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2020 č. j. 16 A 71/2019-41).
36. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) ZPC se s ohledem na shora uvedené správní orgán proto nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince, musí zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna. V daném případě těmto podmínkám rozhodnutí obstála.
37. V dané věci žalobce spáchal shora popsané zvlášť závažné drogové zločiny, jejichž společenskou škodlivost ohodnotil trestní soud jako vysokou, zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem, zjištěnému motivu odsouzených, jakož i ke skutečnosti, že jednání směřovalo ke značné produkci zaměřené na významné množství koncových uživatelů, a to jak v případě zachycených tablet CIRRUS, tak odhalených pěstíren konopí. V daném případě je třeba zohlednit zvlášť závažnou trestnou činnost, které se žalobce dopustil. Žalobce jako člen organizované skupiny byl uznán vinným ze spáchání více zločinů, za které mu byl uložen jako prvotrestanému úhrnný již nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 let se zařazením pro jeho výkon do věznice s dozorem. Žalobce se trestné činnosti společensky velmi škodlivé dopustil více útoky, po delší dobu, v řádu několika měsíců. Soud z obsahu pravomocných trestních rozsudků vychází a ztotožňuje se s žalovaným, že dosud nebylo postaveno ničím na jisto, že by se žalobce obdobně závadového jednání nemohl dopustit i v budoucnu. Trest dosud nebyl celý vykonán, zkušební doba v daném případě trvá, a soud zdůrazňuje, že v daném případě PP bylo uloženo za současného dohledu probace, která také i nadále trvá, jak vyplynulo z výpisu rejstříku trestů fyzických osob, který měl v tehdy aktuální podobě k dispozici žalovaný.

38. Byť od spáchání trestné činnosti uplynulo již téměř 9 let, v níž se žalobce zřejmě nedopustil jiné (další) trestné činnosti, nemůže být tato doba považována za řádné vedení života. Z velké části zahrnuje pobyt žalobce nejprve ve vazbě, poté ve výkonu trestu odnětí svobody, v něm byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze akceptovat jako dobrovolné jednání. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek nelze spojit pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti. K datu rozhodnutí žalovaného (v tomto případě i k datu rozhodnutí správního soudu) žalobci neuplynula ani zkušební doba PP s dohledem. Nelze proto předjímat, zda a jak v dané věci rozhodne o PP s dohledem trestní soud poté, až lhůta (4. 8. 2022) žalobci uplyne.
39. Správní orgány obou stupňů vzaly v rozhodné době v potaz nejen konstatované pravomocné odsouzení žalobce, nýbrž zohlednily i další konkrétní okolnosti případu žalobce, a to především povahu a závažnost spáchaného trestného činu, skutečnost, že se žalobce dopustil více společensky škodlivých zločinů, též i dobu, po kterou se žalobce dopouštěl protiprávního jednání, roli žalobce v rámci organizované skupiny a důvody, které ho ke spáchání činu vedly, také i fakt, že byl PP z výkonu trestu s dohledem probačního úředníka, apod. Nelze se proto ztotožnit se žalobcem, že důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky bylo bez dalšího toliko prosté odsouzení žalobce pro trestný čin, aniž by bylo zohledněno především jeho osobní chování. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového orgánu, se přímo vztahuje k osobě žalobce, zohledňují individuální okolnosti daného případu, žádný „projev generální prevence“ v nich soud neshledal.
40. Pokud jde o skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu PP trestním soudem, lze přisvědčit žalobci, že pro užití tohoto institutu je nezbytné, aby trestní soud shledal, že odsouzený žalobce prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepšení, a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Uvedené nezpochybnil prvostupňový orgán ani žalovaný. Nelze však od správních orgánů očekávat, že při svém rozhodování, zda u žalobce ječi není možné očekávat změnu v přístupu k respektování právních předpisů a vedení řádného života i v budoucnu, se bez dalšího spokojí s rozhodnutím o jeho PP z výkonu trestu odnětí svobody, se zkušební dobou s dohledem, která dosud trvá. PP z výkonu trestu odnětí svobody s dohledem probace neznamena, že se cizinec napravil, povede řádný život a žádné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu ZPC pro společnost již nepředstavuje. Pokud by byly v tomto smyslu správní orgány „vázaný“ rozhodnutím trestního soudu, že došlo k PP (či k propuštění z výkonu trestu), byla by možnost aplikace výhrady veřejného pořádku ve smyslu ZPC de facto znemožněna. Otázku nebezpečí cizince pro veřejný pořádek je třeba posuzovat samostatně, a to zejména s ohledem na povahu jeho trestné činnosti a další zjištěné okolnosti, a to i poté, co byl z výkonu trestu (podmíněně) propuštěn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017 č. j. 10 Azs 312/2016-59).
41. Rozhodování trestního soudu o PP s dohledem nelze směřovat s rozhodováním podle ZPC. Smysl, účel a předmět obou řízení je odlišný. Prvostupňový orgán při rozhodování o žádosti žalobce o přechodný pobyt neposuzoval, jak se žalobce choval ve výkonu trestu odnětí svobody a zda plněním povinností prokázal polepšení. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. f) ZPC má preventivní charakter, jeho účelem je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku.
42. K významu PP a chování cizince ve zkušební době pro posouzení hrozby závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e ZPC Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

29. 5. 2020 č. j. 2 Azs 29/2019-33 dovodil, že „[p]ři posuzování osobnosti a prognózy dalšího chování osoby, která byla odsouzena pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je nutno rozlišovat dva úhly pohledu. Tím prvním je hledisko trestněprávní a kriminologické. Druhým, a v řadě ohledů přísnějším z pohledu nároků, které se na posuzovanou osobu kladou, je pak hledisko cizinecko-právní. (...) K podmíněnému propuštění má podle § 88 trestního zákoníku dojít poté, co soud shledá, že odsouzený svým chováním ve výkonu prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Soud tedy k podmíněnému propuštění odsouzeného přistupuje tehdy, je-li s ohledem na dosavadní chování přesvědčen o rozumné naději na jeho nápravu. Trestněprávní pohled je - a musí - být vždy veden zásadou subsidiarity trestní represe, a tedy obecně vzato „dávát šanci“ k návratu na svobodu, jsou-li rozumné důvody k víře, že bude využita. Míru této „trestněprávní naděje“ však nelze bez dalšího ztotožňovat s tím, nakolik ten odsouzený, který je současně cizincem, představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznamená jistotu, avšak nelze jej nevzít v úvahu. Bylo-li nutno považovat výše popsaný trestný čin, jehož se žalobce dopustil, za nebezpečný, musely by v řízení vyjít najevo významné skutečnosti, jež by dávaly vysokou míru naděje, že přes minulé závažné pochybení již žalobce nyní nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nepředstavuje. Takovými skutečnostmi může být jeho chování po odsouzení, jež vyústilo v podmíněné propuštění. Samo o sobě však podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že takové nebezpečí neexistuje. Jinak řečeno, aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný (míněno žalobce, pozn. soudu) svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru „trestněprávní naděje“ na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění“. Obdobně lze vztáhnout na právě projednávaný případ.

43. Skutečnost, že byl žalobce PP s dohledem probace, ještě neznamená, že ke dni rozhodnutí správního orgánu nepředstavuje nebezpečí pro společnost, a to právě i s ohledem na povahu trestné činnosti, které se dopustil. Není možné automaticky předpokládat pominutí či oslabení nebezpečí narušení veřejného pořádku ani s poukazem na rozvinutý rodinný život, a to tím spíše, že rodinný život nebránil žalobci v páčání trestné činnosti. Po zkušební době s dohledem stanovené trestním soudem může odsouzený žalobce prokázat, že účel trestu byl naplněn a že již vede řádný život (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013 č. j. 1 As 175/2012-34).
44. V nyní projednávané věci tak soud při zohlednění nejen žalobcem spáchané trestné činnosti, ale i individuálních okolností jeho života, dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že dosavadní život žalobce nedává do budoucna ještě dostatečnou záruku, že žalobce povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti. První žalobní bod tak není důvodný.
45. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že úvahy žalovaného začínající na předposledním odstavci na straně 5 a končící v předposledním odstavci na straně 6 napadeného

rozhodnutí, jakož i ve třetím odstavci na straně 9 napadeného rozhodnutí, porušují zákaz generální prevence, neboť se jedná toliko o obecné úvahy, přímo nesouvisející s osobou žalobce. Této námitce nemohl soud přisvědčit. Předně je potřeba zdůraznit, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí či rozhodnutí prvostupňového nelze vytrhávat jednotlivé pasáže, jak to činí žalobce, a tyto zcela izolovaně hodnotit, bez ohledu na skutečnosti uvedené v dalších částech rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nutné hodnotit jako celek. Jak soud konstatoval již výše, správní orgány obou stupňů zohlednily především osobní jednání žalobce a jeho účast v organizované skupině trestné činnosti. Vzaly v potaz nejen pravomocné odsouzení žalobce pro trestný čin, zohlednily i další konkrétní okolnosti případu žalobce, především povahu a závažnost spáchaného trestného činu, skutečnost, že se žalobce dopustil více trestných činů, dobu, po kterou se žalobce protiprávního jednání dopouštěl, roli žalobce v rámci organizované skupiny a důvody, které ho ke spáchání činu vedly, i skutečnost, že byl PP s dohledem probace z výkonu trestu, apod. Nelze popřít, že se správní orgány se zabývaly také obecnou závažností drogových deliktů, resp. nedovolené přípravy a výroby omamných a psychotropních látek, tato ale nebyla jediným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Správní orgány zohlednily jednotlivé individuální okolnosti případu. Ani třetí žalobní bod tak není důvodný.

46. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* soud pro úplnost uvádí, že neshledal pochybení správních orgánů, pokud jde o způsob, jakým se vypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Prvostupňový orgán se na straně 8 až 10 rozhodnutí velmi podrobně zabýval rodinnou situací žalobce. Přihlédl k tomu, že posledním pobytovým oprávněním, kterým žalobce na území disponoval, bylo vízum strpění s platností do 24. 8. 2009. Uvedl, že žalobce je od února 2013 ženatý, manželka disponuje na území povolením k trvalému pobytu, s manželkou má dvě děti, přičemž na společné adrese s nimi pobývá také dcera manželky. Prvostupňový orgán zohlednil, že i když žalobce měl možnost vést řádný rodinný život, dopouštěl se dlouhodobě závažné úmyslné trestné činnosti, v důsledku níž strávil významnou část posledních let ve vazbě, a poté ve výkonu trestu odnětí svobody. Na straně 9 rozhodnutí prvostupňový orgán konstatoval, že žalobce si musel být vědom při páčání závažných úmyslných trestných činů možných důsledků také v rovině ZPC. V této souvislosti příležitostně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016 č. j. 2 Azs 147/2016-30, jenž se zabýval zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu ve vztahu k pravomocnému odsouzení za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy; závěry vyslovené v tomto rozsudku zůstávají platné i v nyní posuzované věci. Jde právě především o úvahy, že si žalobce měl být při páčání své trestné činnosti vědom všech důsledků, nejen v rovině trestněprávní, ale jako cizinec i v rovině ZPC. Prvostupňový orgán zdůraznil, že zamítnutím žádosti o přechodný pobyt nedojde ke zhoršení postavení žalobce, neboť ten od roku 2009 výhod spojených s pobytovým oprávněním nepožíval. Vzal v potaz, že manželka žalobce má na území České republiky trvalý pobyt a disponuje vlastním zdrojem příjmů, tedy manželka a děti žalobce nejsou v případě odjezdu žalobce z území České republiky nijak ohrožené, nýbrž jsou existenčně zajištěné. U žalobce nebyly zjištěny žádné významné majetkové vazby na území. Prvostupňový orgán také zohlednil, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, není tedy omezen v získání zaměstnání v zemi původu, kde má rodinné zázemí, rodiče. Zdůraznil, že tímto rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, není žalobci stanovena doba, po kterou se mu zakazuje pobývat na

území. Neudělení pobytového oprávnění obecně může být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do soukromého života cizince. S ohledem na uvedené okolnosti shledal dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce za přiměřený a nerozporný s čl. 8 Úmluvy. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, natož doložil, nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Na uvedené závěry prvostupňového orgánu navázal žalovaný napadeným rozhodnutím, že nedošlo k zásadnímu narušení práva na respektování soukromého a rodinného života, zaručeného v čl. 8 Úmluvy.

47. Soud v posuzované věci konstatuje, že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu obsahuje všechny rozhodné skutečnosti, z nichž vyplývá závěr o přiměřenosti neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobce. Správní orgány dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Námitka žalobce, že byl porušen čl. 8 Úmluvy, není důvodná. Žalobce v průběhu správního řízení ani netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zjištění učiněná na základě správního spisu odpovídají závěru správních orgánů, že se nejednalo o nepřiměřený zásah napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce.
48. Soud se ztotožňuje se závěrem vyplývajícím z odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého zájem na ochraně společnosti před hrozbou páčání závažné trestné činnosti spojené s drogovou problematikou převažuje nad individuálními zájmy žalobce. Nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje sice určitý zásah do rodinného života žalobce, ovšem nikoli nepřiměřený.
49. Je třeba zdůraznit, že odepření práva přechodného pobytu cizince představuje dočasné opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, žalobci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, pouze mu nyní neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu žalobce na území České republiky (kapitola III Směrnice). Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci přechodného pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011 č. j. 9 As 71/2010-112). Podle soudu proto obстоjí závěr správních orgánů, že v tomto konkrétním případě nevydání povolení k přechodnému pobytu nemůže představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.
50. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu